

navnlig i Købstæderne, havde meget store Forventninger om, hvilken Glæde og Lykke denne Erhvervsskat skulde bringe Købstæderne. Man havde med megen Ærgrelse set den ene af Byens Borgere efter den anden, og meget ofte af de mest velstillede, drage ud til et Villakvarter, hvor Skatten var betydelig lavere. Det var et Skattely, betragtet i overmaade mange Tilfælde med den størst mulige Uvillie fra Købstadbefolkningens Side. Saa kom Erhvervsskatten efter Reglerne af 1903. Men denne Erhvervsskat blev en stor Skuffelse for vore Købstæder. Den viser sig i Skatteaaret 1907—08 at indbringe for alle Købstæder 150,000 Kr. og for alle Landkommuner i alt 201,000 Kr. Det hele er alt-saa Smaating. Man tænke sig disse 150,000 Kr. fordelte paa samtlige Købstæder, og man vil være klar over, at der kun er faa Købstæder, for hvilke denne Skat i Virkeligheden betyder noget.

Det er da ikke unaturligt, at man har ønsket Omraadet ganske betydeligt udvidet, og navnlig har man i den Henseende tænkt paa 3 Grupper af Menesker. Den Gruppe, man først og sidst har ønsket inddraget derunder, er Direktører for Aktieselskaber, idet man meget ofte har haft Følelsen af, at Aktieselskaber bleve skabte væsentlig paa en enkelt Mand — han havde de fleste af Aktierne, han dannede den paagældende Virksomhed om til et Aktieselskab af den ene eller den anden forretningsmæssige Grund, og han opnaaede saa, naar han boede derude i Skattelyet, at være fri for den Skat til Kommunen, som han vilde være kommen til at yde, hvis han selv personlig havde været Ejer af Forretningen. Dernæst er der de kommunale Embedsmænd. Man har i meget stigende Grad haft den Opfattelse rundt omkring i Kommunerne, at de kommunale Embedsmænd skulde dog bo i den Kommune, i hvis Tjeneste de vare, eller i det mindste svare Skat til den. Og endelig har man ogsaa ment, at man burde medtage Statsembedsmændene, idet man er gaaet ud fra, at disse i mange Tilfælde netop vilde yde Kommunerne en ikke ringe Indtægt, hvis de betalte deres Skat til den Købstad, i hvilken de have deres Kontorer.

For at faa lidt Oplysning om, hvorledes det hele vilde virke, har Ministeriet udsendt en Række af Forespørgsler til Byraaden om, hvor meget det vilde andrage i Skattebeløb eller, rettere sagt, i anslaaet Skatteindtægt, hvis man fik alle disse Grupper ind under Erhvervsskatten. Jeg

maa imidlertid sige, at Resultatet deraf viser, at det heller ikke saa bliver til overvættets store Ting. Hvis de Opgørelser, vi have faaet, nogenlunde slaa til — helt slaa de naturligvis ikke til —, saa vil det hele for alle 3 Grupper Vedkommende dreje sig om saadant noget som $1\frac{3}{4}$ Mill. Kr. i anslaaet Skatteindtægt, hvilket jo heller ikke vil give Kommunerne ret mange Penge. Af disse $1\frac{3}{4}$ Mill. Kr. falde $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. paa Statsembedsmændene. Hvad disse angaar, have vi imidlertid ikke paa nærværende Stadium dristet os til at stille Forslag om at inddrage dem under Erhvervsbeskatningen.

Vor Betragtning har været denne, at Statsembedsmændene jo ikke lønnes af vedkommende Kommune og ingenlunde altid kunne siges at være knyttede saa overmaade stærkt til den Kommune, hvori deres Kontor ligger. De ere i mange Tilfælde i lige saa høj Grad Omegnens Embedsmænd, og Jernbanefunktionsærerne f. Eks., som der særlig tænkes paa i denne Sag, ere jo ikke netop knyttede til den bestemte By, der er Endepunktet for vedkommende Jernbane, paa en saadan Vis, at denne By skulde have et særligt Krav paa dem i denne Henseende. Vi have alt-saa ment paa dette Punkt at maatte være forsigtige og ikke fundet det berettiget i hvert Fald paa Forhaand at fastslaa, at Statsembedsmændene skulde inddrages under Erhvervsskatten. Derimod have vi tænkt at inddrage de to andre Grupper, Aktieselskabsdirektørerne og de kommunale Embedsmænd. For disse sidste gør den særlige Grund sig gældende, at hvis man ikke skaffer Kommunen Skat fra dem, ville sikkert flere og flere Kommuner følge det Eksempel, som er givet af Københavns Kommune ved at tvinge sine kommunale Embedsmænd til at bo indenfor Kommunen. Dette er forstaaeligt, men det er efter min Mening ikke glædeligt. Det er en ubehagelig Tvang, som det synes mig vi ikke skulde friste Kommunerne til at anvende mere, end de af deres eget Hjerte føle sig drevne til. Derfor synes det mig, at det har sin Fordel, om vi, ved at lade de kommunale Embedsmænd komme ind under Erhvervsskatten, paa dette Punkt kunne lette Forholdet mellem Kommunerne og deres Embedsmænd.

Tage vi de to Grupper alene, synes det, at det hele Beløb, det drejer sig om, er en skattepligtig Indtægt paa omkring 1 Mill. Kr. Dette Beløb samler sig paa nogle enkelte Byer, Odense 100,000 Kr., Kolding 125,000 Kr., Aalborg 150,000 Kr.,